

МИКИТА

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

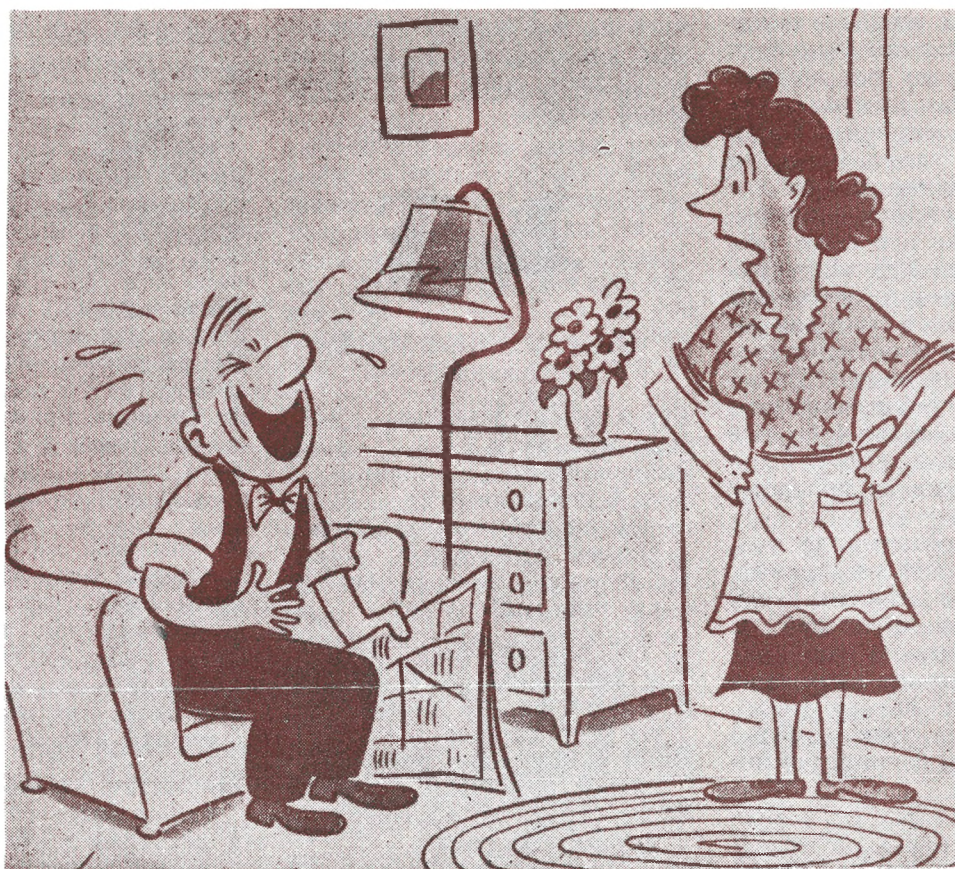
“МІКУТА” UKRAINIAN JOURNAL OF HUMOR & SATIRE

VOLUME IX. No. 51

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ

РІК ІХ. ЧИСЛО 51

ХТО БІЛЬША УТРАТА?



— СКАЖИ МЕНІ ДОРОГЕНЬКИЙ, ЖІНКА МУЖА ЗАПИТАЛА
ЩОБ СТАЛОСЯ, КОЛИ Б Я ТАК, ОТ ЗАРАЗ СКОНАЛА?

— Я УТРАТИВ Б ПРИЯТЕЛЯ. — ПОЧАВ СУМНО МУЖ КАЗАТИ
ПЕТРА, БО З НИМ УМОВИВСЯ НИНІ ВВЕЧІР КАРТИ ГРАТИ
ТОМУ КРАЩЕ ПОЧЕКАЙ. І ЯК НЕ ХОЧЕШ ЖИТИ...
НУ ТО МОЖЕШ ХОЧБИ НАВІТЬ І ЗАВТРА ЦЕ ЗРОБИТИ!

ЧИ ВИ ВЖЕ КУПИЛИ ДЛЯ СЕБЕ “МІШОК СМІХОВИНОК”?

"М И К И Т А"

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

Ціна поодинокого числа ... 10 ц.

Передплата на 12-ть чисел \$1.20

Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса Видавця:

Eugene Berezinsky
77 East 7-th Street
New York 3. N. Y.

ОСТАННЯ ПРИГАДКА

Тому, що як на мої заклики на сторінках журналу, так і на окремо розіслані листи чи то до всіх тих, котрим передплата на наш журнал закінчилася з проханням відновити таку, чи теж до тих, котрих пошта звернула нам не доручені їм числа, з причини зміни адреси, місця замешкання, чи і інших, докладно нам не вияснених причин, з проханням, повідомити нас про свою точну адресу, багато не відгукнулось. Нині в останнє звертаюсь з проханням, щоб були так добрі і тим разом конечно це зробили, бо коли не одержу їхньої відповіді до появи чергового числа, так оце число буде вже останнім, що висилаю на їхню адресу, бо імена їх вичеркну з адресара.

Головно звертаюсь до тих, що досі довгують за журнал, хоч досі не змінили ані своєї, адреси, ані теж місця побуту, і дальше одержують наш журнал, а на прохання заплатити свій довжок, не ласкаві навіть листа написати, тих конечно прошу зробити це таки ще нині.

Я свідомий того, що нового передплатника не легко приєднати, та що передплатника треба розуміти, що не все на час обставини можуть йому дозволити виконати свій обов'язок супроти видавництва, але це можна робити тільки до якогось часу.

Видання журналу потягає за собою не абиякі кошти, і коли я не затагаю кредитів в друкарні, бо знаю, що на те там люди працюють, щоб за свою працю дістати заплату, думаю, що за зле мені ніхто не візьме того, коли від перед-

платників буду цього для себе бажати.

Можливим теж, що по якомусь часі мій журнал декому із деяких причин міг і не подобатися, і він дальше не бажає його передплачувати, то нехай буде так добрим, та повідомить про це а я радо ще зверну йому кошта поштової оплати.

Кожне одержане вами число наперед заплачене і оплачене. Отжеж будьте так добрі і не робіть мені кривди, бо я певний того, що вам такої не зробив.

Всім тим, що вже відгукнулись на мої заклики і листи, і тим, що зроблять це зараз по одержанні цього числа, вже згори дякую.

видавець


ВДОВОЛЕННЯ МАЮ
 (правдиве)

Раз в суботу вечером до моєї хати,
 Зайшов Федьо Гололобий та й почав питати:

— Що ж доброго коло тебе Микито, мій друже.
 Чи здоровий, чи працюєш? чи зайнятий дуже?

— Та, здоровий слава Богу, я відповідаю,
 А роботи, як сам знаєш, все по вуха маю.

Коли скінчу одне число людям розсилати,
 Зараз берусь до другого матер'ял збирати.

І так бачиш день по дневі число по числі,

— Але скажи, — перебив Федь — що з того тобі?

Сам я знаю, що на життя ти в чужих працюєш,
 Ввечір замість спочивати пишеш, редагуєш.

Потім з друку зідобравши людям розсилаєш,
 Правда, робиш гарне діло, та що з того маєш?

Хоч для своїх ти працюєш кличеш своє шанувати,

То ж за працю ти повинен і заплату якусь мати.

Подивись на інших наших безпортфелевих міністрів, Професорів, редакторів, директорів та магістрів. Як не може комітет їм вже наперед заплатити, Так на святі, чи й на вічу їм, й не сниться говорити.

А за статтю до газети то треба так заплатити, Щоб цілий рік йому більше не треба було робити. А як книжку надрукують то ставлять таку ціну, Що від неї не одному волосся піде згору.

А ти лише десять центів за журналик кажеш дати, Хоч сам папір й друкування буде зо сім коштувати. — Так, це правда, друже Федю я йому відповідаю, Хоч приходу майже нічого, вдоволення я маю.

Бо для народу свого піднявся я працювати, Не дивлячись чи користь буду хочби яку мати. Бо багатство річ хвилева нині в тебе досить всього. А за тиждень, чи за місяць можеш бути без нічого.

А крім того, як сам знаєш кожний іншу вдачу має, Один добру, другий знова нехай Господь заховає. Один любить в коршмі пити другий в карти грати, А я знова для свого народу писати.

Хоч читачі не все на час відновляють передплати, А декотрим треба навіть окремі листи писати. Але є й таких багато що окрім оплати, Люблять навіть і на прес-фонд теж дещо прислати.

І так бачиш, друже Федю одним друге покриваю, Та як сказав що роботи все по вуха маю, Лиш що за неї я взявся ніколи не каюсь, Але щирю правду кажу вдоволеним почуваюсь.

Микита

Евген Березинський

„ВУЙКО ВАСИЛЬКО”

Вступ.

Вуйком, в нас в Галичині кликали материного брата, на інших землях звали його дядьком, а може ще інше, бо я по цілій Україні не мав змоги бути, але думаю, що слово „зуйко” зрозуміле усім, як галичанам, лемкам, бойкам, гуцулам, так і задніпрцям, тим, що нераз на галичан дивляться згори чванячись, „Ми з великої України, справжні Українці.”

Цікаво, що такі одиниці думають про українців, галичан і саму таки Галичину? Чи в їх уяві це якась мала Україна, а люди малі Українці? Якщо так, так нехай приймуть до відома, що від нині в моїй особі, мають великого противника, бо я хоч з українських батьків, а народжений тут на землі Вашингтона, пережив чотирнадцять років, майже всю свою юність, в рідній батькам моїм Галичині, і не диво, що полюбив її мов справжній рідний син, можу, і кажу сміло, що і галичани великі українці, бо вийшли із них такі велетні, як М. Шашкевич, І. Франко та інші: не говорючи вже про борців-велетнів, бо і таких теж велику кількість видала Галичина.

Ростом Галичани також не малі, пригадую собі цю місцевість, де я жив з своїми батьками, та ж там були хлопці, як дуби, дівчата як тополі, стрункі, високі, та й красуні не аби які, тому галичан звати малими українцями рації не має ніхто.

Але, куди ж я вже заліз, від вуйка почав, а переїхався по цілому народі. Вуйком, як я згадав, звали у нас материного брата, і хоч я теж тут в Америці маю такого правдивого вуйка, так вуйко, про якого тут пишу, це вже так сказати б прибраний вуйко, бо є це муж цюці моєї жінки. Отжеж коли він моїй жінці вуйко, а я її чоловік, так вже тим самим він став вуйком і для мене. Хоч різниця між нашими роками не велика, але раз

він нам вуйко, так і треба йому таким звати.

А живе він, оцей наш вуйко, котрому на ім'я Василь, (я прозвав його Василько) wraz з своєю жіночкою у сусідній нам державі Канаді. Старий він вже емігрант, а що і цікавий і меткий, так вдалось йому вже придбати гарний дім в одній із краєвих діляниць міста Торонта.

Хоч ділить нас міждержавна границя і поверх довгих 530 миль простору, нераз ми вже мали приємність гостювати їх в нашій хаті, і в їхній вже теж мали нагоду бути перед тим.

В поїзді

Діждавшись цього року вакацій, постановив я скористати з нагоди, та wraz з своєю ріднею відвідати наших кривняків в Канаді. А що я з видавництва не доробився ще не вже „каділяка”, але навіть десять років строго „форда”, так пішов на залізничий двірцець та закупив квитки на поїзд. На другий день раненько, зібрались ми скоренько та рушили в далеку дорогу.

Модерний поїзд з охолодженими вагонами, м'ягонькими вигідними сидженнями, та величезними вікнами, стрілою мчався понад сам беріг широчезної ріки Гудсон, зупиняючись тільки на стаціях більших міст. Пасажири зразу оглядали крізь широчезні вікна пливучу внизу ріку, на якій можна було час від часу між сотками менших запрямити і таки досить великий вантажний корабель, а по обох берегах між великими горами більші і менші містечка. По якомусь часі дехто з пасажирів починав читати часопис, журнал, чи теж і книжку, інші познакомившись заводили балачки, а дехто навіть, спустивши сидження вділ, запліскавши очі починав дрімати.

Коло мене теж розсівся був середнього віку чоловік, бо жінка моя з дочкою сиділи разом на одному сидженні перед мною, він зараз таки забрався до читання книжки, я знова не міг відорвати очей

від прекрасних краєвидів, котрі мов на фільмі скоренько пересувались, бо поїзд гнався все скорше і далше.

Перед обідом були ми вже в Албані, що є, так сказати б, столицею нашого стейту-прівінції. Тут багато людей висіло з поїзду, щоб пересісти на інші, що розходяться звідти в інші сторони, а багато нових свіжих увійшло у наш переділ.

По другій стороні мене розсілось, увійшовши на цій станції, двох молодих мужчин, і один старший пан, поклавши свої валізки на полиці, почали вони знаходитись, з чого і я дізнався, що всі три вони їдуть аж до міста Бофало, що лежить якраз на пограниччю між Америкою а Канадою.

Як тільки поїзд рушив, один з молодців витягнув карти до гри й запропонував другому заграсти.

— Я ніколи не граю в карти! — відповів молодий чоловік.

Після хвилини мовчанки, той перший витягнув пляшку горілки:

— Нап'єтесь зі мною?

— Ні, я ніколи не п'ю! — відповів другий.

На це сказав старший пан:

— Це для мене велика радість, стрінути молодого чоловіка, який не грає в карти і не п'є. Чи можу вам представити на станції в Бофало мою доньку?

— Ні, я ніколи не ожениюся! — відповів молодий чоловік.

Решта пасажирів весело розсміялась, а поїзд далше стрілою мчався вперед.

По двох годинах швидко їзди поїзд пристанув у місті Ром, тут знова дехто з поїзду висів, а дехто всіх. Кілька рядів перед нами сиділа, всівши ще в Албані якась середнього віку пані з малим синком. Тут же увійшов якийсь мужчина та хотів положити свій багаж на полицю. Один з пакунків упав і потрапив на вказівний палець малого хлопця, що сидів та кругом себе розглядався.

Рознісся страшний плач і крик.

— Вложи палець до уст,

"М И К И Т А"

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

Ціна поодинокого числа ... 10 ц.

Передплата на 12-ть чисел \$1.20

Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса Видавця:

Eugene Berezinsky
77 East 7-th Street
New York 3. N. Y.

ОСТАННЯ ПРИГАДКА

Тому, що як на мої заклики на сторінках журналу, так і на окремо розіслані листи чи то до всіх тих, котрим передплата на наш журнал закінчилася з проханням відновити таку, чи теж до тих, котрих пошта звернула нам не доручені ім числа, з причини зміни адреси, місця замешкання, чи і інших, докладно нам не в'яснених причин, з проханням, повідомити нас про свою точну адресу, багато не відгукнулось. Нині в останнє звертаюсь з проханням, щоб були так добрі і тим разом конечно це зробили, бо коли не одержу їхньої відповіді до появи чергового числа, так оце число буде вже останнім, що висилаю на їхню адресу, бо імена їх вичеркну з адресара.

Головно звертаюсь до тих, що досі довгують за журнал, хоч досі не змінили ані своєї, адреси, ані теж місця побуту, і дальше одержують наш журнал, а на прохання заплатити свій довжок, не ласкаві навіть листа написати, тих конечно прошу зробити це таки ще нині.

Я свідомий того, що нового передплатника не легко приєднати, та що передплатника треба розуміти, що не все на час обставини можуть йому дозволити виконати свій обов'язок супроти видавництва, але це можна робити тільки до якогось часу.

Видання журналу потягає за собою не абиякі кошти, і коли я не затагаю кредитів в друкарні, бо знаю, що на те там люди працюють, щоб за свою працю дістати заплату, думаю, що за зле мені ніхто не візьме того, коли від перед-

платників буду цього для себе бажати.

Можливим теж, що по якомусь часі мій журнал декому із деяких причин міг і не подобатися, і він дальше не бажає його передплачувати, то нехай буде так добрим, та повідомить про це а я радо ще зверну йому кошта поштової оплати.

Кожне одержане вами число наперед заплачене і оплачене. Отжеж будьте так добрі і не робіть мені кривди, бо я певний того, що вам такої не зробив.

Всім тим, що вже відгукнулись на мої заклики і листи, і тим, що зроблять це зараз по одержанні цього числа, вже згори дякую.

видавець


ВДОВОЛЕННЯ МАЮ
 (правдиве)

Раз в суботу вечером до моєї хати,
 Зайшов Федь Гололобий та й почав питати:

— Що ж доброго коло тебе Микито, мій друже.
 Чи здоровий, чи працюєш? чи зайнятий дуже?

— Та, здоровий слава Богу, я відповідаю,
 А роботи, як сам знаєш, все по вуха маю.

Коли скінчу одне число людям розсилати,
 Зараз берусь до другого матер'ял збирати.

І так бачиш день по дневі число по числі,

— Але скажи, — перебив Федь що з того тобі?

Сам я знаю, що на життя ти в чужих працюєш,
 Ввечір замість спочивати пишеш, редагуєш.

Потім з друку зідобравши людям розсилаєш,
 Правда, робиш гарне діло, та що з того маєш?

Хоч для своїх ти працюєш кличеш своє шанувати,

То ж за працю ти повинен і заплату якусь мати.

Подивись на інших наших безпортфелевих міністрів, Професорів, редакторів, директорів та магістрів. Як не може комітет їм вже наперед заплатити, Так на святі, чи й на вічу їм, й не сниться говорити.

А за статтю до газети то треба так заплатити, Щоб цілий рік йому більше не треба було робити. А як книжку надрукують то ставлять таку ціну, Що від неї не одному волосся піде згору.

А ти лише десять центів за журналик кажеш дати, Хоч сам папір й друкування буде зо сім коштувати. — Так, це правда, друже Федю я йому відповідаю, Хоч приходу майже нічого, вдоволення я маю.

Бо для народу свого піднявся я працювати, Не дивлячись чи користь буду хочби яку мати. Бо багатство річ хвилева нині в тебе досить всього. А за тиждень, чи за місяць можеш бути без нічого.

А крім того, як сам знаєш кожний іншу вдачу має, Один добру, другий знова нехай Господь заховає. Один любить в коршмі пити другий в карти грати, А я знова для свого народу писати.

Хоч читачі не все на час відновляють передплати, А декотрим треба навіть окремі листи писати. Але є й таких багато що окрім оплати, Люблять навіть і на прес-фонд теж дещо прислати.

І так бачиш, друже Федю одним друге покриваю, Та як сказав що роботи все по вуха маю, Лиш що за неї я взявся ніколи не каюсь, Але щирю правду кажу вдоволеним почуваюсь.

Микита

Евген Березинський

„ВУЙКО ВАСИЛЬКО”

Вступ.

Вуйком, в нас в Галичині кликали матиного брата, на інших землях звали його дядьком, а може ще інше, бо я по цілій Україні не мав змоги бути, але думаю, що слово „вуйко” зрозуміле усім, як галичанам, лемкам, бойкам, гуцулам, так і задніпрцям, тим, що нероз на галичан дивляться згори чванячись, „Ми з великої України, справжні Українці.”

Цікаво, що такі одиниці ду-мають про українців, галичан і саму таки Галичину? Чи в їх уяві це якась мала Україна, а люди малі Українці? Якщо так, так нехай приймуть до відома, що від нині в моїй особі, мають великого противника, бо я хоч з українських батьків, а народжений тут на землі Вашингтона, пережив чотирнадцять років, майже всю свою юність, в рідній батькам моїм Галичині, і не диво, що полюбив її мов справжній рідний син, можу, і кажу сміло, що і галичани великі українці, бо вийшли із них такі велетні, як М. Шашкевич, І. Франко та інші. не говорячи вже про борців-велетнів, бо і таких теж велику кількість видала Галичина.

Ростом Галичани також не малі, пригадую собі цю місцевість, де я жив з своїми батьками, та ж там були хлопці, як дуби, дівчата як тополі, стрункі, високі, та й красуні не аби які, тому галичан звати малими українцями радії не має ніхто.

Але, куди ж я вже заліз, від вуйка почав, а переїхався по цілому народі. Вуйком, як я згадав, звали у нас матиного брата, і хоч я теж тут в Америці маю такого правдивого вуйка, так вуйко, про котрого тут пишу, це вже так сказати б прибраний вуйко, бо є це муж цюпці моєї жінки. Отжеж коли він моєї жінки вуйко, а я її чоловік, так вже тим самим він став вуйком і для мене. Хоч різниця між нашими роками не велика, але раз

він нам вуйко, так і треба його таким звати.

А живе він, оцей наш вуйко, котрому на ім'я Василь, (я прозвав його Василько) враз з своєю жіночкою у сусідній нам державі Канаді. Старий він вже емігрант, а що і цікавий і меткий, так вдалось йому вже придбати гарний дім в одній із кращих дільниць міста Торонта.

Хоч ділить нас міждержавна границя і поверх довгих 530 миль простору, нероз ми вже мали приємність гостювати їх в нашій хаті, і в їхній вже теж мали нагоду бути перед тим.

В поїзді

Діждавшись цього року вакацій, постановив я скористати з нагоди, та враз зі своєю ріднею відвідати наших кривняків в Канаді. А що я з видавництва не доробився ще не вже „кадіяка”, але навіть десять років строго „форда”, так пішов на залізничий двір, щоб закупив квитки на поїзд. На другий день раненько, зібрались ми скоренько та рушили в далеку дорогу.

Модерний поїзд з охолодженими вагонами, м'ягонькими вигідними сидженнями, та величезними вікнами, стрілою мчався понад сам беріг широчезної ріки Гудсон, зупиняючись тільки на стаціях більших міст. Пасажири зразу оглядали крізь широчезні вікна пливучу внизу ріку, на якій можна було час від часу між сотками менших запрямити і таки досить великий вантажний корабель, а по обох берегах між великими горами більші і менші містечка. По якомусь часі дехто з пасажирів починав читати часопис, журнал, чи теж і книжку, інші познакомившись заводили балачки, а дехто навіть, спустивши сидження вділ, заплющивши очі починав дрімати.

Коло мене теж розсівся був середнього віку чоловік, бо жінка моя з дочкою сиділи разом на одному сидженні перед мною, він зараз таки забрався до читання книжки, я знова не міг відорвати очей

від прекрасних красвидів. котрі мов на фільмі скоренько пересувались, бо поїзд гнавсь все скорше і далше.

Перед обідом були ми вже в Албані, що є, так сказати б, столицею нашого стейту-провінції. Тут багато людей висіло з поїзду, щоб пересісти на інші, що розходяться звідти в інші сторони, а багато нових свіжих увійшло у наш переділ.

По другій стороні мене розсілось, увійшовши на цій станції, двох молодих мужчин, і один старший пан, поклавши свої валізки на полиці, почали вони знаходитись, з чого і я дізнався, що всі три вони їдуть аж до міста Бофало, що лежить якраз на пограниччю між Америкою а Канадою.

Як тільки поїзд рушив, один з молодців витягнув карти до гри й запропонував другому заграги.

— Я ніколи не граю в карти! — відповів молодий чоловік.

Після хвилини мовчанки, той перший витягнув пляшку горілки:

— Нап'єтесь зі мною?

— Ні, я ніколи не п'ю! — відповів другий.

На це сказав старший пан:

— Це для мене велика радість, стрінути молодого чоловіка, який не грає в карти і не п'є. Чи можу вам представити на станції в Бофало мою доньку?

— Ні, я ніколи не ожениюся! — відповів молодий чоловік.

Решта пасажирів весело розсміялась, а поїзд далше стрілою мчався вперід.

По двох годинах швидкої їзди поїзд пристанув у місті Ром, тут знова дехто з поїзду висів, а дехто всів. Кілька рядів перед нами сиділа, всівши ще в Албані якась середнього віку пані з малим синком. Тут же увійшов якийсь мужчина та хотів покласти свій багаж на полицю. Один з пакунків упав і потрапив на вказівний палець малого хлопця, що сидів та кругом себе розглядався.

Рознісся страшний плач і крик.

— Вложи палець до уст,

вложи палець до уст! — радить хлопчикові подорожний.

— Що ви говорите, — каже мама хлопця, — чи через це перестане боліти?

— Ні, але перестане хлопець горлати! — відповів подорожний.

І знова рознісся веселий сміх по цілому переділі, а чим утих, поїзд знова стрілою мчався все ближче і ближче до Камадійської землі.

(дальше буде)

ВІДПОВІВ



— Скажи мені приятелю
ти докладно знаєш де,
Під цю пору на цім світі,
найбільше людей живе?

— В домах, сказав запитаний
й засміявшись в кулак,
Пішов далше, а цікавий
grimнув тільки — От зудак!
Ебер

І ПОСИДІТИ І ПОКУРИТИ

Підчас жнив слухають селяни в галицькому селі св. Служби Божої. Дехто з них добре дрімає, на возглас священика „і пособити і покорити под нозі Єго всякого врага і супостата”, селянин відзивається до свого сусіда, штовхаючи його під бік:

— Куме, ходімо на цвинтар „посидіти і покурити”, бо вже йогомось позволяють!

ОКСАНА НА ВИШНИ

Підчас св. Служби Божої співають дяки: Благословен грядий во Ім'я Господне, Осана во Вишних”, а сплячі селяни під Церквою підтягають за ними:

„Оксана, Оксана, Оксана, на вишні”!

О. Д. С.

ПОЛЬЩІ В АЛЬБОМ

Я, тобі в альбом
Польще нещасна,
Пишу сьогодні
кілька рядків.
Бо сам під твоїм
чоботом підла,
Всю свою юність
я пережив.

Хоч ти на землях
де панувала,
Не мала права
майже цілком,
Та мов скажена
всю руйнувала,
Щоб нарід не йшов
предків слідом

Навіть по школах
рідної мови,
Дітям ти вчитись
вже не давала,
А як батьки їх
за те боролись,
Так ти нікчемна
ще їх карала.

Та нині Польще
ти теж в неволі,
Хоч світ весь дуриш
що ти вільна,
Але хто ж паном
на твоїм полі?
Чи не та хитра
мов чорт Москва?

Хоч не раз нарід
на милість Бога,
Просив, щоб врешті
ти спам'яталась,
Однак даремно...
ти мов безрога
На чужих добрах
росла, спасалась.

Та прийшов врешті
той час, година,
Що й ти дістала
за труд заплату
І хоч під іншим
злиднем Україна,
Так ти його теж
впустила в хату.

Та й діти твої
будьто б на волі,
Однак світ знає
як їм живеться,
Мов воли працюють
без хліба, солі,
А москаль хитрий
в кулак сміється.

Однак ще може
прийти до того,

Що й твої діти
встануть знова,
І проженуть з хати
займанця злого,
Та й ти на своїм
будеш вільна.

Тож тобі в альбом
я пишу нині,
Щоб колись блуду
знов не зробила,
Щоб повне право
ти дала людині,
Та й згідно завжди
з іншими жила.

Ебер

ДЕЩО З ВАРШАВИ

Недавно відбулося відкриття „Палати культури” в Варшаві. На летючках, які кінчались окликом на честь маршала Польщі, Рокосовського, — „хай живе Рокосовський!” — „хтось дописав: „Так, але в тюрмі на Пав'яку!”

ДОВІДАЛАСЬ ПРАВДИ



— Як здоров'я вашого чоловіка?

— Дякую, багато краще.

— Відколи?

— Від тоді, як лікар сказав, що він ціле життя не буде в змозі працювати.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

Т. К. Філадельфія: Як член Союзу Українських Купців і Промисловців, жалуються на нас, що в попередньому числі своєму передплатникові за порадою, де можна продати старе барахло (тещу), ми радили вдатись до СУКіПу. Нам здавалось, що ми спрямовали його на добру дорогу. Чейже ж справа купна і продажі до купецтва належить, окрім того

ви завжди покликуєтеся на клич „Свій до Свого“, ну, а що ми всі свої, так не хотіли поси-
ляти його до чужих, бо хто
знає може і ви самі були б то-
му противні і сказали б „От
маєш тобі свого, ще й до того
редактора, замість дати при-
клад то він відсилав до чужих!

Пані Т. Ж. Нью Йорк. Нарі-
каєте, що вже довгий час му-
чить вас страшний кашель, і
питаєте нас, чи не маємо на
такий ради.

Так, маємо і то навіть дуже
просто, але знамениту, є вона
в нашій книжці „Мішок Смі-
ховинок“ на стороні 6-тій. За-
купіть її для себе а перекона-
стесь, що тільки та одна пора-
да вартує більше, чим ціна ці-
лої книжки.

І. Б. Торонто. Гніваєтесь, що
Микита, будучи в Торонто, не
відвідав вас особисто. Микито-
ві також прикро, та на жаль,
як каже, забракло йому часу.
Пробував покликати вас по те-
лефоні, але жіночий голос від-
повів, що вас хоч і в дома не-
має, так микити ви самі до-
бре вмієте, бо кажете їй, що
йдете в одно місце, а тим ча-
сом лазите чорт знає куди.

Т. Ю. Клівленд. Ваш до-
пис п. н. „САЛАМАХА“ ми
були змушені відослати вам
назад, бо був справжньою са-
ламахою.

В. І. Бостон. Чи кобила, ко-
трої філософію час від часу
друкуємо п. н. „Що Кобила
Говорила“, справді говорить?
Не можемо вам відповісти, бо
матеріяли її, як може ви самі
запримітили з рисунка, дїста-
ємо по телефоні. Чи це справ-
ді говорить кобила через теле-
фон, не можемо бачити, а ка-
зати вам, так, або ні, не хоче-
мо, щоб колись ви не гнівали-
ся на нас за неправдиву відпо-
відь.

П. П. Вілімантік. Питаєте,
чи це правда, що ваш сусід,
як хвалився перед вами, пере-
слав свою передплату аж на
30-ть чисел наперед?

Так, і то свята правда, але
тепер скажіть нам, коли вас
нарешті взрушить совість і ви
хоч вирівнаєте свій довжок?

Поет з Акрон. На стрічки
у вашому, так званому вами

самими вірші „До України“.

„Я на тебе Україно
кулею колись прилину.“

Кажемо, будьте так добрі і не
робіть цього, бо Україна ще
від одних куль не вигоїлася,
а тут вже ви, кулею хочете
на неї летіти.

П. Н. Фалл Рівер. Дещо з
Ваших матеріалів вже містимо
в цьому числі. Решту напевно
помістимо в черговому числі.
Новим приєднаним передплат-
никам вже розіслали деякі по-
передні примірники. Щиро дя-
куємо за прихильність і про-
симо пишть більше.

ХТО БІЛЬШЕ ВИНАХІДНИЙ

Грек до українця: „Коли в
Атенах робили розкопи, то
знайшли дроті. Це значить,
що греки вже у давній давни-
ні знали телеграф“.

На це українець відповів
так: „А коли в нас у Києві ро-
били розкопи, то не знайшли
жадних дротів. Це доказує, що
моїм предкам вже в давній
давнині був знаний бездрот-
ний телеграф.“

НЕ ТРЕБА ПОТІШАТИ



— Я почуваю себе так, як
би мав 65 років.

— Це буває. Погода, тощо.
Завтра вам напевно буде кра-
ще.

— Ви не потребуєте мене по-
тішати. Мені 75 років.

БУЛО ТО ВЕСНОЮ

Було то весною,
як нарід юрбою
йшов на свою нивку
якслід обрабляти,
Сіяти й орати
відтак знов збирати
Збіжжя, щоб зимою
не голодувати.

Так нарід щоднини
до пізньої години,

на той хліб щоденний
тяжко працював.
Аж прийшло в суботу
обтер чоло з поту,
Дякував він Богу
що здоров'я дав.

Взялось вечоріти...
став місяць сходити,
Із за хмар, з висока
довкруги дивився,
А нарід робучий
спочинку прагнучий,
Клавсь спокійно спати,
бо був утомився.

В неділю раненько
сонце зо сну встало,
І стало взноситись
щораз догори,
З дзвіниці при церкві
відозвались дзвони
Скликуючи вірних
всіх на молитви.

Народ поспішає...
і не передчуває,
Що має скоїтись
в їх храмі святім,
Лише руки взносить
і Господа просить,
Мира та й любови
на світі цілім.

Пан отець старенький
мов голуб сивенький,
В той час при престолі
дари підносив,
За край, Україну,
за матір єдину
Й для народу ласки
в Господа просив.

Саме тої ж хвили
мов ті крокодили,
Поплентачі підлі
до храму ввійшли.
Зняли з плечей кріси:
— Мовчи, мазепинце!
І так до престола,
до пан-отця йшли.

Пан-Отець ні слова...
лиш серцем до Бога,
Свої щирі мольби
зі сльозами слав.
А поплентач драб
большевицький раб,
На старця з жаждою
кріса виміряв.

Як вимірів кріса
і голос рознісся,
А куля застрягла
в серці пан-отця.
Старець захитався
немов дуб подався

І впав при престолі
принявши Христа.

Народ як поглянув
на катів, тиранів,
Хотів розбігатись
та не мав куди,
А кати тирани
мстились до нестями,
І невинний нарід
гнали до тюрми.

Петро Найда

У КІНІ

Двоє приятелів пішли до кі-
на. На екрані йде фільм, а во-
ни, захоплені розмовою, ше-
почуть і шепочуть. Сусід не
втримав:

— Так далі не може бути,
Я нічого не чую!

— І не треба вам підслуху-
вати, про що ми говоримо.

МАЛА ДРІВНИЧКА



— Чи можу панно Марусю,
звернути вашу увагу на одну
малу дрібничку?

— Прошу, на що?

— На мене!

З СУДОВОЇ ЗАЛИ

У Чехословаччині відбува-
ється процес проти одного се-
лянина. Суддя читає вирок:

„Іменем Союзу Советських
Соціалістичних Республік за-
суджується громадянина Іва-
на Неедлічка на кару п'ятнад-
цяти років ув'язнення”.

— Зрозумів? — скінчивши
читати, запитав суддя.

— Зрозумів, — байдуже від-
повів засуджений.

А тепер тут розпишіть на
доказ, що ви вислухали вирок.

— Але ж я не вмію ні писа-
ти, ні читати.

— Як-то? Адже в акті обви-
нування стоїть, що ви писа-
ли шпигунські звідомлення
для американців.

— Ну, що ж, я тому винен,
що прокурор нічого іншого не
видумав...

З Канадійського Загумінку

СВІЙ НА СВОГО

Марко Бувалий ціле життя
тяжко працював, але не на од-
ному місці, тільки при різних
роботах. А що він не мав ста-
лого зайняття в якомусь біль-
шому підприємстві, то і пенсії
не міг дістати в старшому віці.

Та він тягнув скільки міг,
але як прийшла шістдесятка,
то вже увалося.

— Скільки років? — питали
Марка, коли він питав за ро-
ботою.

— П'ятдесят вісім, — відпо-
відав Марко, вриваючи три ро-
ки.

— Старий!...

— Але здоровий, — відповів
Марко — Можу возити це-
мент, можу по даху лазити.

— В нас таке розпоряджен-
ня, що маємо приймати до пра-
ці робітників від 20 до 40.

— А де ж мають дітись та-
як я? — Запитав Марко

— На пенсію!

— Нема пенсії, а до 70 ще
далеко.

— Шукай праці за вачмана.

Марко ось так шукав робо-
ти кілька місяців і всюди ді-
став одну і ту саму відповідь:
„застарий!”

Його старший син порадив,
щоб він заложив собі малу
гросерню.

— Я вам, тату, покажу, як
провадити і ви обоє з мамою
будете мати зайняття і прихід,
з якого зможете вижити.

Найшли відповідне місце на
„конорі”, купили і за кілька
тижнів отворено grosерню під
назвою „Маркос grosитерія”.

Gросерня була чиста, взірце-
ва, а ціна нижча, як в других.
І майже всі близькі мешканці
почали заходити до нової гро-
серні та купувати потрібні спо-
живчі речі. Марко і його дру-
жина раділи своїм успіхом.

Не проминув навіть один
рік, як Юрко Голодний, який
вже мав чотири дома і стали
роботу в залізнодорожнім під-
приємстві, купив лот на другім
„конорі” проти Марка і збуду-
вав крамницю. Також зало-
жив grosерню, в якій продава-
ли його жінка і дочка.

Голодний почав перемовля-

ти від Марка покупців. Поча-
лося тертя між обома бизнеса-
ми. Голодний рапортував Мар-
ка, коли він по часі продав бо-
хонець хліба, або пачку папі-
росів.

— Він звідси піде тільки в
патинках. — говорив Голод-
ний про Марка.

— І навіщо Голодному ще
склепу? — запитували симпа-
тики Марка.

— Свій на свого...

— Загорнув би цілий світ...

До одного року оба бизнес-
мени „зброкували”. Прийшов
чоловік іншої народности і за-
купив Бувалого і Голодного.
По стороні Бувалого розширив
гросерню і бучер-шапу, а по
стороні Голодного відкрив
крамницю залізних товарів.
Бизнес першої кляси. А Голод-
ний і Бувалий вийшли з своїх
бизнесів тільки „в патинках”.

Тарантеля з Укр. Голосу.

*Примітка Микити „Хто під
своїм рідним все яму копає,
той з часом напевно, лиш сам
в ній сконає. І ніхто по ньому
не заплаче, друзі, а скаже: —
він взяв лиш платню, по за-
слузі”.*

РЕЄНТИЙ

*Був раз реєнт замашистий
До келішка і до миски,
Не тре було наганяти.
Сам вмів добре підбігати.*

*До молодичь залицявся
Та й сорому не боявся.
А народ, як в тім дізнався
Виплатили, та й... Забрався.*

Петро Найда

МАЛА ФІЛОСОФКА



*Мати: — Тепер мушу тебе
покарати, як я тобі обіцяла,
бо ти прирікла, що будеш чем-
ною, але не дотримала обітни-
ці!*

Доня: — Правда, я не до-

тримала обітницю, але хто ж вас, мамусю, змушує додержати свою обітницю?

БИЗНЕС ПЕРЕД УСІМ

Старий бизнесмен Доробкевич вмирає. Каже до норси, щоб вона покликала сім'ю. Коли вже всі зібрались, то питає:

— Чи є мої сини?

— Так батечку, прийшли. — відповіли всі три нараз.

— Чи є мої дочки? — питає він даліше.

— Так, батечку, і ми прийшли. — відповіли дочки.

— А моя дружина? — питає даліше з великою цікавістю.

— Так, вона теж є, — відповіла за неї норса.

Вмираючий зривається з постелі, б'є кулаком об стіл і верещить:

— А щоб вас чорти забрали! А хто ж остався пильнувати бізнесу?

ЧЕМНІ ДІТИ

Господиня до служниці: — Піди до городу, подивися, що роблять діти і скажи, що не вільно.

НЕМА ТАКОГО ОСЛА

Малий Степанко і ще молодша від нього Маруся вибігають на зустріч вуйцюві, який відіхав на відвідини. Степанко хвалиться:

— Ми були сьогодні в місці і бачили такого великого осла, як вуйцю.

Та Маруся бере вуйця в оборону:

— Неправда, Степанку, такого великого осла, як вуйцю, то нема на світі.

НА СОЮЗІВЦІ

*На славетній Союзівці
скоїлась пригода,
Котру мовганкою збути
Був би гріх, і шкода.*

— Чи твоя дівчина справді,
друг друга питає,
Золотее волоссягко
й білі зуби має?

— Помиляєшся мій друже,
правду скажу я тобі,
В неї є волосся біле
а зуби всі... золоті.

Ебер

ПРИГОТУВАННЯ

Молодий студент упав при іспиті і післятого вислав на адресу своєї сестри таку телеграму:

— Я впав, приготуй батька!

— Батько приготований, — відтелеграфувала сестра, — приготуйся ти!...

МАТИ-СПІВАЧКА

Дитина кричить і перешкоджує батькові читати,

— Заспокій її нарешті! — каже він до жінки.

— Цісьо, цісьо, дитинко! Я зараз тобі заспіваю. — говорить мати, стараючись втихомирити розплакану дитину.

— Залиши, хай вже краще плаче! — відповідає сердито чоловік.

ДЕЩО З НЬО ЙОРКУ

До відомого нашого фотографа Р. Фенчинського в Нью Йорку, заходить пан Дурничковський і питає:

— Що коштують у вас фотографії?

— Залежить від кількості, — каже наш фотограф, — Перших шість 5-ть доларів, а кожна дальша по пів долара.

— То прошу мені зробити п'ять, — каже пан Дурничковський, — але з тих дальших.

Від Микити. Жарт, жартом, але правдою є, що кращі фотографії, по дешевшій ціні, як у фотографа Р. Фенчинського в цілому Нью Йорку напевно не дістанете. Зайдіть туди при нагоді, а самі переконаєтеся, так, як я.

ДАЛЕКО ЗАЙШЛА

У відомому в Нью Йорку на давн тавні Томпкін Сквер Парку, чваниться Петро Дженіторський перед Дмитром Портеровським.

— Знаєш, моя донька має півтора року, ходить вже від тринадцятих місяців.

— Го, го, — каже Дмитро Портеровський — то вже десь далеко зайшла. А пише що?

З ЛМК-у в НЬО ЙОРКУ

На одній виставці тут
Гриць образи оглядав.

— Може купите котрий?
маляр гетьмо заматав.

На те Гриць йому сказав:

— Ні, мій друже дорогий,
Бо на образах то я...
признаюся вам, дурний.

— Це нізого, — каже маляр
таким не турбуйтеся ви,
Бо на стінах в домах дурних
також висять образи.

Ебер

В РЕСТОРАНІ

Гість у ресторані дивиться недовірливо на тарілку, на якій подали йому рибу. Нарешті кличе прислугу.

— Скажіть мені пані, коли куплено цю рибу?

Не можу вам сказати, пане бо я щойно від тижня на службі в цім ресторані.

ЗМІНИЛИСЯ РОЛІ



— Чи ви все ще маєте ту милу секретарку, що їй ви диктували листи?

— Так, але це вона тепер диктує мені: я одружився з нею.

ТЕЖ ЗРАДНИК

Коли Микита Хрущов
Владу в свої лаби взяв,
На полювання в ліси.
Враз з Булганіном пішов.

А що оба друзяки
Добре водки потягли,
Так рушницю, як годиться
Виміряти не могли.

Нараз із куців густих
Вибіг зайчик й зупинивсь,
Хрущов із рушницю, Грім!
а сам, на землю повалився.

Зайчик в куці завернувся
Ну а Хрущов п'яний,
Лиш підвівся й закригав:
— Ти, зрадник поганий!

Ебер



УВАГА! УВАГА!
ХОЧЕТЕ ЗНАТИ?

Що є найкращим лікарством на кашель та як його скоро можна позбутися?

Яких Геній-Провідників можна стрінути посеред нашої української спільноти?

Яку відповідь дала урядли-ва Сотниківна запорожцеві, коли він запитався, чи можна сватів присилати?

До зого довела гесну жінку зортова підмова?

Який страшний сон снився одному із наших поетів?

З якою проблемою вернувся малий синок до своєї матері, коли вона післала його до крамниці?

На які хвороби хворіють часто молоді дівзата?

Та багато, багато інших цікавих розвідок, так замовте для себе дуже цікаву нову книжку п. н.

„МІШОК СМІХОВИНОК”
Котру написав видавець веселого журналу „МИКИТА”



ЕВГЕН БЕРЕЗИНСЬКИЙ

Книжка великого розміру на 64 сторони, багато ілюстрована. Ціна 60 центів враз з пересилкою. Замовлення слати на адресу видавця.

EUGENE BEREZINSKY

77 East 7-th Street

New York 3. N. Y.



САМЕ ПІД ПАРУ

Орест розказує Богданові, яку то ідеальну дівчину він бере собі за дружину. — А розуму в неї за двох! — викрикнув він захоплено.

— О, це саме тобі ідеальна пара! признав Богдан.

В НІМЕЧЧИНІ

У провінційному містечку підсовєтської Німеччини за-сновують кооперативу. На відкриття прибирають сальо і розвішають портрети комуністичних достойників: Піка, Ульбріхта, Гротеволья, Малєнкова, Молотова, Хрущова, Шепілова і Сталіна. Вищий партійний функціонер приходить на провірку і обурено кричить.

Люди, чи ви подуріли? Негайно здійміть портрет отого опришка!

— Котрого? — чємно питаються робітники.

ПРИГОДА В ТОРОНТО

— Ах, пане докторе, — телефонує дружина одного із наших тутешніх редакторів до лікаря Підмацайла, — чи я не залишила у вас, вийшовши з лікарських оглядин, свого нагрудника?

— Ні, ласкава пані. — відповідає лікар Підмацайло.

— Ах, пробачте пане докторе, я певне забула його в ден-тиста.

НА ІСПИТІ

Перед іспитовою комісією в одному з Ньюйорських університетів стоїть студент медицини. Професор задає питання:

— Чи могли б ви мені подати якусь форму дідичної хвороби?

— Так, наприклад, якщо батьки не мають дітей, то значить, що їхні діти теж не будуть мати дітей.

У ШКОЛІ

Учитель: — Від якого звіряти походить та шинка, яку ти так любиш?

Івась: — Від різника Крука, пане професоре!

НАША ЩИРА ПОДЯКА

Тим разом, в першу чергу належить Добродієві Петрові Тибор з Нью Йорку, котрий передав нам передплату аж на 50-ть чисел наперед.

Рівнож за велику прихильність до мойого видавництва Добродіям Григорієві Винник з Сомерсет Масс. та Петрові Найдз з Фалл Рівер Масс.

*Дай Вам Боже, добрі люди,
много благих літ дожити,
Та завсіди, як і досі
своїм рідним дорожити.*

Остання пригадка. Ціс раз пригадуємо всім тим, котрі за-примітять на цьому числі дописку „Прощу відновити передплату”, щоб зробили це негайно. В противному разі чергового числа на їхню адресу не вишлемо.



*Щоб спокійно внозі спати
! поганих снів не мати,
Треба пане інженере...
Журнал „МИКИТА” зитати.*

*Хоз на вигляд, дехто коже
Що він гейби заскромнєнький,
Я з переконання скажу...
Сміх у ньому здоровєнький.*

*Нема пльотків, ні наклеїв
А потрібний для нас всіх,
Чи то в віршах, чи у прозі,
Знаменитий гумор, сміх!*

І. Мантіло.

— Передплата на журнал „Микита” виносить ТІЛЬКИ \$1.20 центів за котрі одержите 12-ть чисел повних здрового гумору і сатири. Вислати можна готівкою в листі, або і чеком, чи моні-ордером, котрих все треба виписувати на ім'я видавця.

EUGENE BEREZINSKY

77 East 7-th Street
New York 3. N. Y.